

*Катеринопільський відділ культури
КЗ Катеринопільська центральна районна бібліотека*

„Я вибрала долю собі сама...”

***/ 85 років від дня народження поетеси Ліни
Костенко/***

/ Біобібліографічний список /

Катеринопільська ЦБС

березень 2015

Життя людського
строки стислі.
Немає часу
На поразку...

Ліна Костенко

Ліна Костенко належить до плеяди найталановитіших, глибоко українських митців, зоря яких сяє гордо і чисто на поетичному небосхилі України. Постать письменниці овіяна різними легендами, вигадками. "Нерозгадане чудо", "Казка казок", "Спартанка Києва" - так в народі називають горду, непоступливу у своїх принципах, кришталево чесну українську поетесу.

*Як давить світ, як обступає
Як приголомиує, як мене!
Як зберегти в собі це серце,
коли воно не кам'яне?
Як зберегти в собі цю душу
в глобальнім клекоті біди?
Кити хоч викидаються на сушу,
А людству викидатися куди?*

Ліна Костенко

Ліна Василівна Костенко народилася 19 березня 1930 р. в містечку Ржищеві на Київщині в учительській сім'ї. Вона належить до того покоління, на долю якого випало важке дитинство, коли зранена земля стогнала від болю, плакала гарячими слізьми дітей-сиріт і вдів-солдаток. Повоєнні роки... Це стінки окопів, на яких писані перші вірші юної поетеси, яки ще не поросли травною, біль тяжких втрат ще не став сумним спогадом, а переживався фізично.

*Мій перший вірш написаний в окопі,
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли згубило зорі в гороскопі,
моє дитинство, вбите на війні.
О, перший біль тих не дитячих вражень,
який він слід на серці залиша!
Як невимовне віршами не скажеш,
чи не німою зробиться душа.*

Зовсім юна поетеса багато пише. Вірші немов самі народжуються з її душі.

У 1936 році родина перебралась із Ржищева до Києва, де майбутня поетеса закінчила середню школу. Після закінчення середньої школи навчалася в Київському педагогічному інституті, а згодом — у Московському літературному інституті імені О. М. Горького, який закінчила в 1956 році. Ще був живий Сталін. Як писав класик, "людина у сірій шинелі стоїть в зореноснім Кремлі..."

Ця доба позначена хвилиною репресій серед митців і особливо, письменників. І вже в першу книгу "Проміння землі" вриваються дисонанси часу перед якими поетеса почувається неспіливі, розгублено.

*Так часом тяжко, що мені здається,
що серце в грудях вже не б'ється.
Що залишилась по мені
Лиш тінь від мене на стіні.
І ця печаль, прискіплива, як - слідчий.
І ця строфа, оголена, як відчай.
І дикий хміль, примерзлий до воріт.
І на криниці необбитий лід.*

Те монументальне стояння кремлівського тирана здавалося вічним, - аж поки не настала пора суспільного потепління, її початок був ознаменований громоподібною доповіддю М.Хрущова XX з'їздові. Хрущовську відлигу Ліна Костенко зустріла в Москві. З особливої атмосфери тих років і постало покоління шістдесятників. Поетеса прийшла в літературу з такими поетами-"шістдесятниками", як І. Драч, Б. Олійник, Т. Коломієць, В. Симоненко, М. Вінграновський.

Навколо імені Ліни Костенко створювався ореол підозри

і недовіри. Зловісне табу, накладено на її поезію, тривало впродовж майже двох десятиліть. Але незважаючи на непросту долю митця, поетеса безкомпромісна й смілива, лірична й громадянські активна, її творчість характеризується ідейно-тематичним і жанровим розмаїттям ліричних і ліро-епічних творів, нескінченними творчими пошуками.

*Чекаю дня, коли собі скажу:
оця строфа, нареши, досконала.
О, як тоді, мабуть, я затужу!
І як захочу, щоб вона сконала.
І як злякаюсь: а куди ж тепер?!
Уже вершина, де ж мої дороги?*

Була однією з перших і найпримітніших у плеяді молодих українських поетів, що виступили на межі 1950—1960-х років. Період так званих «шістдесятників» створив новітні стилі в українській літературі, змусив творити щось нове, атипове, щось авангардне, але, як і завше, безжальне та максимально критичне щодо влади та тодішнього режиму. Збірки її віршів «Проміння землі» (1957) та «Вітрила» (1958) викликали інтерес читача й критики, а збірка «Мандрівки серця» (1961) не лише закріпила успіх, а й засвідчила справжню творчу зрілість поетеси, поставила її ім'я поміж визначних майстрів української поезії. На початку 1960-х брала участь у літературних вечорах київського Клубу творчої молоді. Починаючи з 1961, її піддавали критиці за «аполітичність», був знятий з плану знімання фільм за сценарієм Л.Костенко «Дорогою вітрів».

8 квітня 1963 р. на ідеологічній нараді секретар ЦК КПУ з ідеології А.Скаба заявив: «Формалістичні викрутаси зі словом неминуче призводять до викривлення і затемнення

ідейно-художнього змісту твору. А що справа саме така, свідчать деякі твори молодих поетів М.Вінграновського, І.Драча, Л.Костенко». Це був сигнал до погрому покоління шістдесятників.

1963 — зняли з друку книжку віршів Л. Костенко «Зоряний інтеграл», книжку «Княжа гора» зняли з верстки. У ці роки вірші Л. Костенко публікували журнали в Чехословаччині, газети в Польщі, і лише зрідка — в Україні. Її вірші ходили в «самвидаві».

1965 — Л. Костенко підписала лист-протест проти арештів української інтелігенції. Була присутня на суді над М. Осадчим і М. Зваричевською у Львові. Під час суду над братами Горинями кинула їм квіти. Разом з І.Драчем звернулася до редакції журналу «Жовтень» (тепер «Дзвін») і до львівських письменників з пропозицією виступити на захист заарештованих. Письменники не зважилися на протест, але подали в суд клопотання з проханням передати на поруки Б. Гориня як наймолодшого з заарештованих. Усе це не вплинуло на перебіг судів, але мало величезне моральне значення.

Травень 1966 — у Спільці письменників України, де таврували «націоналістичних відщепенців», частина молоді влаштувала овацію Л. Костенко, яка відстоювала свої позиції і захищала І. Світличного, О. Заливаху, М.Косіва і Б. Гориня.

1968 — написала листи на захист В.Чорновола у відповідь на наклеп на нього в газеті «Літературна Україна». Після цього ім'я Л.Костенко в радянській пресі довгі роки не згадувалося. Вона працювала «в шухляду».

1973 — потрапила до «чорних списків», складених секретарем ЦК КПУ з ідеології В.Маланчуком. Лише 1977 року, після відходу В. Маланчука, вийшла збірка віршів «Над берегами вічної ріки», а 1979-го, за спеціальною

постановою Президії СПУ, — історичний роман у віршах «Маруся Чурай», що пролежав без руху 6 років. За нього поетеса 1987 року була удостоєна Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Перу Л. Костенко також належать збірки поезій «Неповторність» (1980) і «Сад нетанучих скульптур» (1987), збірка віршів для дітей «Бузиновий цар» (1987).

Нове століття

Поема «Берестечко» з ілюстраціями Георгія Якутовича, видана видавництвом «Либідь» 2010 року, мала загальний тираж 14 тис. примірників, а збірка «Гіацинтове сонце», впорядкована Ольгою Богомолець, розійшлася тиражем 5 тис. прим.; на додруковування додаткового тиражу, за словами директора видавництва Олени Бойко, упорядниці згоди не дала.

2010 року вийшов перший роман Л.Костенко — «Записки українського самашедшого».. Роман викликав великий ажіотаж і тимчасову його нестачу в книгарнях. В січня 2011 року Ліна вирушила у тур-презентацію свого першого роману. Презентації відбулися в Києві, Рівному та Харкові, усюди були аншлаги, не всі бажаючі потрапити змогли це зробити через те, що вже не було місця у залах. Але 9 лютого письменниця перервала свій тур через особисту образу.

Від "Першого вірша, написаного в окопі" і до історичного роману "Маруся Чурай" - саме Ліна Костенко у всій багатогранності продовжила жіночий поетичний родовід українського поетичного небосхилу.

Ліна Костенко є видатною постаттю українського культурного життя завдяки своїй сильній особистості, принциповому запереченню позиції пристосуванства, яка характеризує багатьох радянських письменників, здатності мовчати в час, коли це мовчання означало відмову од

спокус облаштувати своє життя ціною поступок. Загальне визнання видатної поетеси вона здобула завдяки вмінню синтезувати в своїй творчості найкращі риси української поезії. Вона самовіддано служить Мистецтву, продовжуючи і збагачуючи славні традиції предків, зокрема, високого античного світу. Поетеса тяжко хворіє від найбільшого лиха - фальші, неправди, особливо у мистецтві. Вона розсипає перли мудрості, добра, гуманізму, проповідує служіння народові словом правди і любові. Вона не шукає слави, а лише християнського терпіння в часи лихоліть. Поетеса від Бога любить і шанує свою Музу, поклоняється їй - покровительці Мистецтва Слова.

*Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиймись.*

*Хтось ними плакав, мучивсь, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!*

*Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія - це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі.*

Ліна Костенко вибудувала самоцінний поетичний світ, що є не зліпком чи подобою реальності, а згустком енергії творчого духу, який, за словами безсмертної Мавки з "Лісової пісні", "скарби творить, а не відкриває". Наявність такої самодостатньої поетичної реальності відповідає онтологічній сутності поезії як такої, адже у філософському сенсі "поезія є виривання за рамки конвенції семантичного

поля мови/культури і світу як "сущого". Це завжди спроба вловити щось принципово несхоплюване ні у слові, ні в чомусь іншому. Тобто, якщо бути строгим, це є ловленням порожнечі, Ніщо". Сущий світ - це дійсний світ, адекватний звичайним словам, які неодмінно були або є "чиймись", це, у потрактуванні Поетеси - "розмовка побутова", "дзвінкий дивертисмент метафор, слів", а Поезія - це те, чого не можна до кінця передати у слові - любов, свято, квіти, молитва. І.Фізер, розмірковуючи про суть поезії, пише: "...поетичне слово голосить те, чого ще не було, немає, а часто і не може бути". Цей умовивід теж можна проілюструвати рядками з поезії Ліни Костенко:

Чудний народ - художники, поети.

Усе їм сниться те, чого нема.

Усе їм сниться те, чого не буде.

Золоту сторінку творчості Л.Костенко становить її духовний, етичний діалог з матінкою-природою. Все оживає під люблячим прозорливим оком поетеси; її душу і серце осяває зізнання у потребі духовного очищення від шлаків життя, суєтного людського спілкування, яке має базуватися на цінностях чистого серця, чистої душі, чистих рук. Л.Костенко не лише любить природу, вона, як Мавка, зі світу природи з чистим серцем іде у світ людей. Вона неперевершена у створенні

*Ті журавлі, і їх прощальні сурми...
Тих відлітань сюїта голуба...
Натягне дощ свої осінні струни,
торкне ті струни пальчиком верба.*

*Сумна арфістко,- рученьки вербові! -
по самі плечі вкутана в туман.
Зіграй мені мелодію любові,
ту, без котрої холодно словам.*

*Зіграй мені осінній плач калини.
Зіграй усе, що я тебе прошу.
Я не скрипковий ключ, а журавлиний
тобі над полем в небі напишу.*

Ліна Костенко

Поезію Л.Костенко треба осмислити розумом і серцем. Незвичайною глибиною, мудрістю, красою й силою художньої форми відзначаються "Інструкції" поетеси. Для багатьох шанувальників її таланту вони стали настільною книгою істини.

Ліна Костенко усім своїм життям, своєю творчістю стверджує істину. Вчитуючись у "Вибране", збірку "Неповторність" ми відчуваємо, як слово "душа" палає в творах найрізноманітнішого спрямування - філософських, ліричних, драматичних, афористичних тощо. "Душа тисячоліть шукає себе в слові", "душа скарби прадавні стереже", "душа належить людству і епохам", "стоїть душа перед усім святим", "коли душа посоловіє, тоді уже не до краси", "якийсь безсмертний дотик до душі" і багато інших чудових прикладів. Поезія Ліни Костенко - справжня, неповторна в найглибшому сенсі цього слова.

Як і в кожного митця, в поетеси є головний твір, так би мовити, лебедина пісня її життя. І таким твором є історичний роман у віршах "Маруся Чурай", який побачив світ в 1977 році. Цей твір став сенсацією номер один в літературі. Він потряс весь український мистецький світ. Досі жоден з письменників не міг узятися за цю майже до дна вичерпну тему. Адже легенда про дівчину-пісняра 17 ст. вже давно стала темою української драматургії, прози 19-20 століть.

Її авторка щиро призналася, як в процесі роботи над романом вона настільки органічно злилася з образом своєї героїні, що не могла відрізнити себе від Марусі Чурай. Вона пропустила через свою душу й серце трагізм ролі легендарної дівчини.

Симфонія кохання у творчості Ліни Костенко - ніби "золоте пташеня" поетичного саду. Її любовна лірика - не водоспад пристрастей. Поетичні перлини розділу "Тихне саяво над моєю долею" збірки "Неповторність" (К., 1980) та інших дають нагоду м'яко й делікатно доторкнутись до багатства душі поетеси. Це світ високих почуттів - святих і чистих, одухотворених святістю, високістю її Духу, її Серця, її Розуму.

*Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сні.
Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не приспи, для чого я живу.
Даруй мені над шляхом тополиним
важкого сонця древню булаву.
Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розміняй на спотички доріг...*

Палітра кохання у Ліни Костенко передається словами високо-шляхетного серця, грає усіма барвами весняної веселки: тут і ніжність, і дружба -приятнь, невизначеність стосунків і незбагненність. Поетеса ніби зводить перед нами невидимий Храм Любові високої, цнотливої, одухотвореної, а часом жагучо-палкої, нестримної, яку не завжди "варто передавати словами". Це органічна природа її серця поетеси, яка творить дивосвіт-казку крізь "будні серця".

Біблійна тема пекуче і болісно розвивається у поетичних творах Ліни Костенко.

У поезії "Ісус Христо розп'ятий був не раз" поетеса-християнка проникає у святиню душі Ісуса - його страждання, який приніс себе в жертву за всіх нас, але вмирав і вмирає тисячу разів не лише від смерті, а "від образ бо: ним торгують і не дають умерти":

*Ісус Христос розп'ятий був не раз
Там, на Голгофі це було уперше.
Умер од смерті, може - від образ
і за життям не пожалів умерши.
А потім розп'яли на полотні,
У мармурі, у гіпсі і в граніті.
А потім розп'яли його в мені
І розп'яли на цілім білім світі...*

У поезії "Брейгель. "Шлях на Голгофу" постає яскраво виписаний останній земний шлях Ісуса Христа, який спивав чашу страждань серед величезного натовпу людей, а вони: "не подав ніхто Йому води", "кожен пнеться ближче", "всі поспішали місце захопити", щоб краще бачити з пагорба крутого "Як він конає, як Він хоче п'ить".

Поезія "Перш ніж півень запіє..." Л.Костенко змальовує трагічне потрійне відречення апостола Петра від Учителя Ісуса Христа, коли його розпинали на Голгофі. Поетеса виносить свій страшний, але справедливий присуд Петрові: "І він сидів, як раб серед рабів".

Шедевром духовної поезії Ліни Костенко є її переспіви "Давидових псалмів" 1.16.22. Від імені свого народу поетеса благає Господа не віддалятися, вустами Ісуса Христа молить зберегти душу рідного народу:

Божє мій, Божє мій! Божє!

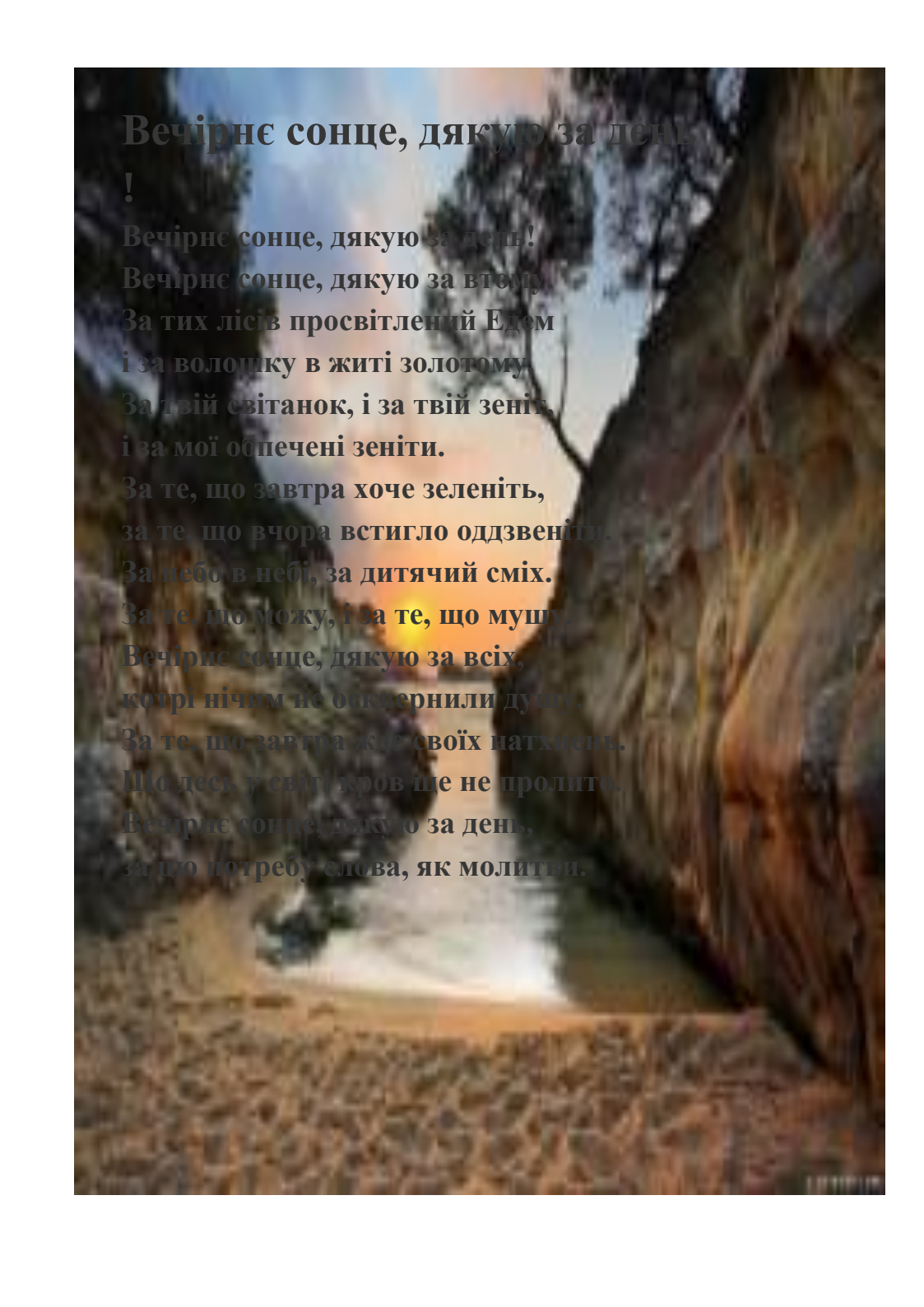
Душу врятує від грабунку!

Це символічно, що у Біблії одне із найчастіших слів - це серце, а слово "душа" в поезії Ліни Костенко акцентує увагу на духовних цінностях народу, який на стику тисячоліть має відродити найцінніше - душу людини. Серце поетеси віддане людям... Нам треба не осліпнути серцем, молитись за Українську Березину, вірити її Слову, як благовіщенню Ангела:

*Я в людей не проситиму сили,
я нічого в житті не просила,
Як не просять гранітні схили,
щоб у спеку дощі їх зросили.
Я в людей попрошу тільки віри
в кожне слово, почуте від мене,
в кожний погляд очей моїх сірих,
в кожна ласку рук нестудених.*

Є люди, які, крім особистого, несуть ще й хрест свого народу. Це люди неймовірно тонкі і талановиті. Такою і є наша сучасниця, можливо, найвидатніша українська поетеса часу Ліна Костенко. Недарма Американський літературознавець Джордж Луцький назвав Ліну Костенко "царицею поезії в Україні". Поезію Ліни Костенко знають, люблять і обожнюють мільйони людей в Україні. Ліна Костенко несе не тільки глибоку, а й свіжу неординарну думку. Говорить правду там, де багато хто хотів би відмовчатись. Такою вона була раніше, така й сьогодні. Ось що говорить академік Микола Жулинський: "Ліна Костенко - унікальне явище не тільки в українській, а й у європейській, світовій літературі, тому що такої глибини переживань і самокритичних катувань, проєкцій на долю своєї країни, я думаю, ще українська література не знала. У неї чи не кожен твір - проблема митця і свого народу. Наголошую - українського митця". Її слова в усьому гранично вагомі:

*Ми переможем. Не такі ми й кволі.
Не допускай такої мислі,
Що Бог покаже нам неласку.
Життя людського строки стислі.
Немає часу на поразку.*

Вечірнє сонце, дякую за день.

!

Вечірнє сонце, дякую за день!

Вечірнє сонце, дякую за втому

За тих лісів просвітлений Едем

і за волошку в житті золотому

За твій світанок, і за твій зеніт,

і за мої обпечені зеніти.

За те, що завтра хоче зеленіть,

за те, що вчора встигло оддзвеніти.

За небо в небі, за дитячий сміх.

За те, що можу, і за те, що мушу.

Вечірнє сонце, дякую за всіх,

котрі нічим не осквернили душу.

За те, що завтра жде своїх патхень.

Що десь у світі кров ще не пролита.

Вечірнє сонце, дякую за день,

за цю потребу слова, як молитви.

Твори Ліни Костенко

Костенко , Ліна . Мадонна перехресть / Л.Костенко.-К.: Лтбідь, 2012.-112с.,іл.

До цієї книжки Ліни Костенко увійшли нові, а також раніше не друковані поезії різних років.

Це книжка дуже особиста: вона присвячена коханій доньці – Оксані. З великою довірою до свого читача автор відкриває родинний альбом – ніби

запрошує на вогник земного дому всіх подорожніх на шляхах і перехрестях буття...

Костенко Л. Річка Геракліта / Ліна Костенко ; [упоряд. Оксана Пахльовська]. – К. : Либідь, 2011. – 331, [4] с. :

ілюстр. – Із змісту: Осінні карнавали ; Сліпучий магній снігових пустель ; Весна підніме келихи тюльпанів ; Що в нас було? Любов і літо.

Костенко , Ліна [Електронний ресурс].-Електронні дані.- К.:Росток Рекорд ,2011.- 1 СД диск.

«Річка Геракліта» — це міні-вибране вже друкованих та нових поезій Ліни Костенко.

Цикли природи та людського буття тут зв'язані в єдине

ціле, циклічний міфологічний час та лінійний час християнства перетинаються між собою. Вірші-освячення, вірші-попередження, вірші-реквієми і вірші, де тріумфує неприборкана стихія людських почуттів, створюють цілісну симфонічну «поему» філософського осягнення Часу. Художній коментар до поезій — оригінальні роботи Сергія Якутовича, який «транслює» таємницю буття через витончені фантазійні «портрети» пір року, які постають у символічних, містичних та неореалістичних жіночих образах.

У післямові літературознавець Дмитро Дроздовський осмислює поетичний світ Ліни Костенко в контексті європейської художньо-філософської традиції

Костенко, Ліна Василівна. Берестечко : Історичний роман.- 2-е вид./Л.В.Костенко;іл.. С.Носка.-Львів : Каменяр, 2007.- 170с.

Костенко,Л.В. Над берегами вічної ріки : Поезії.-К.:Рад. Письменник,1977.-163с.

Костенко, Ліна Василівна . Маруся Чурай : Історичний роман у віршах.-К.Дніпро,1982.-136с.- (Романи й повісті).

Костенко Л. "Не знаю, чи побачу Вас, чи ні..." ; "Ще вчора була я висока, як вежа..." ; "Послухаю цей дощ. Підкрався і шумить..." : [поезії] / Ліна Костенко // Дніпро. — 2010. — № 3. — С. 133.

Література про життя і творчість Ліни Костенко

Андрусенко В. Кодекс честі як імператив життя. На прикладі життя і творчості Ліни Костенко / Валентина Андрусенко // Дивослово. — 2003. — № 3. — С. 43-48.

Астаф'єв О. Символіка природи в поезії Ліни Костенко / Олександр Астаф'єв // Слово і час. — 2005. —

№ 6. – С. 52-56.

Білоцерківець, Н. Легенда : У нове тисячоліття наша культура входить з ім'ям Ліни Костенко / Н. Білоцерківець // Укр. культура.-2000.-№3.-с.2

Віршовкіна, В.В. Роман Ліни Костенко «Маруся Чурай» : система образів / Віршовкіна В.В. // Укр. л-ра.-2004.-№8.-С.39

Бажан, М. Поема про кохання і безсмертя : до ювілею Ліни Костенко / М. Бажан // Дивослово.-2005.-№3.-С.53

Бакула Б. Історія і поезія : [про творчість Л. Костенко] / Богуслав Бакула ; з пол. пер. М. Ільницький // Дивослово. – 2000. – № 3. – С. 42-45.

Жулинський М. Лицарство духа : [про творчість Ліни Костенко] / Микола Жулинський // Вітчизна. – 2000. – № 3-4. – С. 2-5.

Жулинський, М. Зі словом вітальним : до Ліни Костенко / Жулинський М. // Слово і час.-200.-№3.-С.7

Бакуменко, О. У майбутнього слух абсолютний : Ліна Костенко / Бакуменко О. // Культура і життя.-2005.-6 квітня.-№14-15.-С.7

Волга, Л. І самоіронія, і сум, і біль ...: Ліна Костенко / Л. Волга // Урядовий кур'єр.- 30 березня.-С.9

Галицька, Р. Зустріч ідей у творчості двох поетес : до 75 – річчя від дня народження поетеси Ліни Костенко / Р. Галицька // Дзвін.-2005.-№3.-С.144.

Іванова, Н. Особиста казка : до 75 річчя від дня народження поетеси Ліни Костенко / Н. Іванова // Дзвін.-2005.-№3.-С.142

Коновалова, Н. «Слова, як сонце, сходили в мені...» : Ліна Костенко / Коновалова Н. // Журавлик.-2003.-№3.-С.5

Костенко, Ліна. Геній в умовах заблокованої культури / Ліна Костенко // Дивослово.-2001.-№2.-С.2

Костенко , Ліна. Жива душа відчуження : Духовні джерела / Л.Костенко // Надзвичайна ситуація.-2000.-№4.-С.14

Кодак, М. Неопалимої книги скрижаль : Ліні Костенко /М.Кодак //Київ.-200.-№3-4.-С.127

Кошелівець, І. «Наново відкрила чисту лірику» : до 75 – річчя від дня народження поетеси Ліни Костенко / І.Кошелівець // Дзвін.-2005.-№3.-С.148

Клочек, Г. Ліна Костенко : Рецензії / Клочек Г. // Дивослово.-№3.-С.51.

Савка , М. Життя на барикадах поезії : Ліна Костенко // Дивослово.-2005.-№3.-С.60

Сафонова, А. Особливості поетичного стилю: Ліна Костенко // Дивослово.-2002.-№3.-С.30

Сизоненко, О. Море Ліниної поезії / Сизоненко, О // Уряд. кур'єр.-2005.-19 березня.-С.7

Сизоненко, О. Зоря і хрест Ліни Костенко / Сизоненко О. // Літ. Україна.-2005.-№9.-10 березня.-С.1

Панченко, В. Самотність на верхів'ях : поезія Ліни Костенко в часи «відлиги» і «заморозків» / В.Панченко // Дивослово.-2005.-№3.-С.54

Сироткіної, А. Крізь терни – до зірок !...: Ліна Костенко / А.Сироткіної // Голос України .-2007.-8 грудня.-С.12

Суходуб ,З. «Символ мужності й наснаги» : до 75 –річчя від дня народження поетеси Ліни Костенко / З.Суходуб // Дзвін.-2005.-№ 3.-С.138

Федонюк,В. Зустріч з Ліною костенко / Федонюк В. // Слово і час.-2000.-№1.-С.49

Яценко, Н. «О скільки слів, і скільки снів мені наснилося...» : До ювілею Ліни Костенко / Яценко Н. // Дивослово.-2000.-№3.-С.26

Вивчення творчості Ліни Костенко в школі

Білоус, Н. «Історії ж бо пишуть на столі...» : вивчення роману Ліни Костенко «Маруся Чурай» у взаємозв'язку з історією України / Білоус Н. // Укр. л-ра.-2004.-№4.-С.10

Ковальчук, О. «Нехай тендітні пальчики етики торкнуться вам серце і уста : Етико- гуманістичний зміст інтимної лірики Ліни Костенко / О.Ковальчук // Дивослово.-2000.-№3.-С.32

Слюнкова, Г.І. « На любові тримається світ « : за мотивами інтимної лірики Г.Гейне, Лесі Українки, Л. Костенко / Г.І.Слюнкова // Зар. Л-ра.-№13-14.-С.39

Слоньовська, О. «Найтяжча кара звалася життям ...» : До вивчення роману у віршах Ліни Костенко «Маруся Чурай» / Слоньовська О. // Дивослово.-1996.-№1.-С.22

Олійник, Р. Хронотоп як ключ до розуміння історичної поеми Ліни Костенко «Берестечко» / Олійник Р. // Укр. л-ра.-2005.-№7.-С.10

Макайлова, О. Предметний світ поезії Ліни Костенко «Старий годинникар» / О.Макайлова // Дивослово.-2009.-С.51

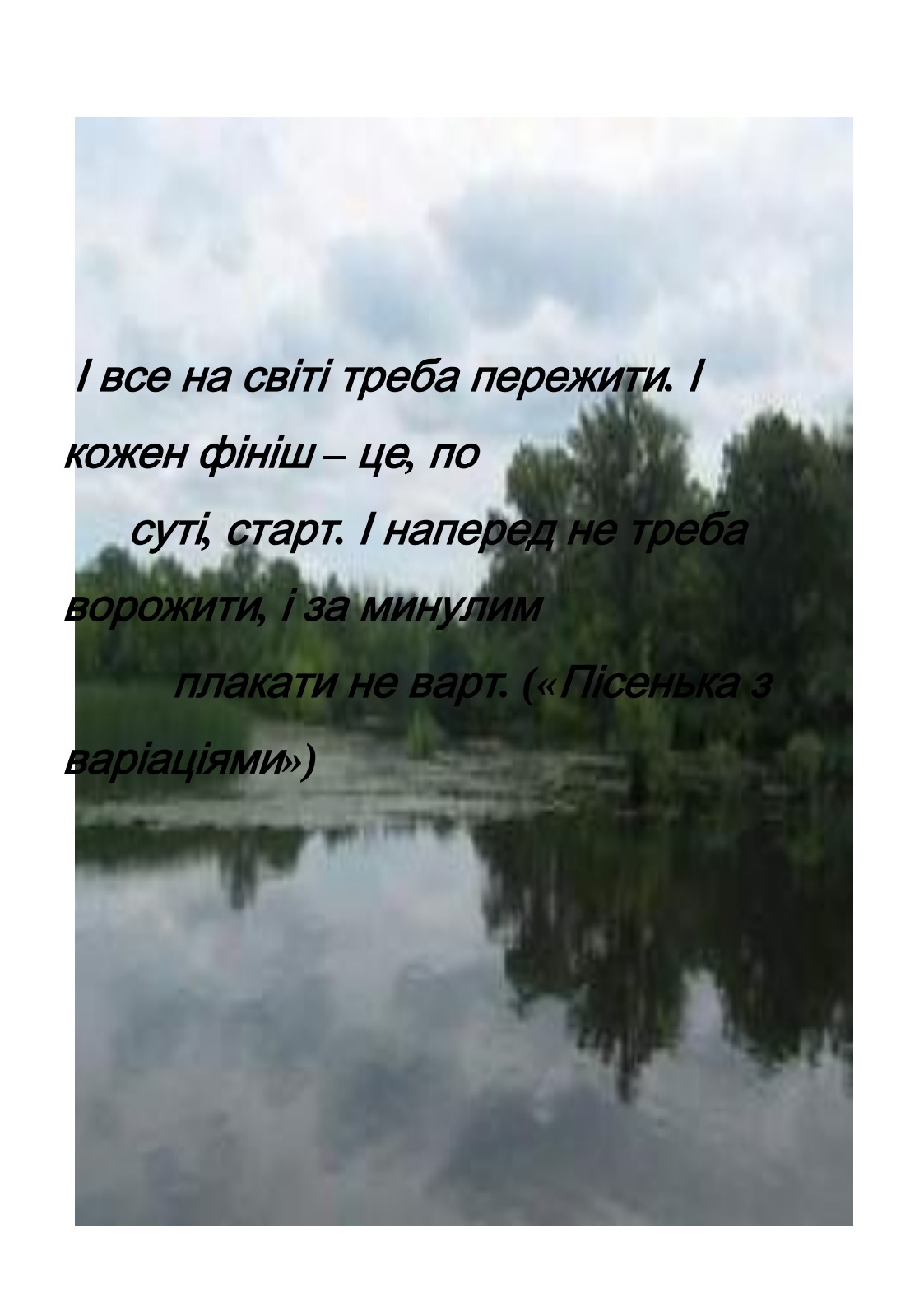
Яценко, Н Військова лексика в історичних романах Ліни Костенко / Яценко Н. / Дивослово.-2000.-№3.-С.30

Духовний олімп України : літературний вечір, присвячений ювілею Ліни Костенко // Дивослово.-2000.-№3.-С.37

Овдійчук, Л.О. «Моя свобода завжди при мені :
Літературний портрет Ліни Костенко / Л.О. Овдійчук // Укр.
л-ра.-2005.-!1.-С.35

Решодько, Л. «Це голос наш . Це пісня.Це душа» :
Літературно- музична композиція за романом Ліни
Костенко «Маруся Чурай» /Лідія Решодько // Дивослово.-
2008.-№11.-С.27

Химера , Н.В. Відчувати , що все починається з любові...:
літературно- музична композиція за творами Й.Аніко, А.
Ахматової, Л. Костенко / Химера Н.В. // всесвітня
література.-2005.-№2.-С.55.

*І все на світі треба пережити. І
кожен фініш – це, по
суті, старт. І наперед не треба
ворожити, і за минулим
плакати не варт. («Пісенька з
варіаціями»)*

Ліна Костенко

НАУКОВО - ТЕХНІЧНА БІБЛІОТЕКА ДОННТУ